

INMUGURIRI

Revistă Literară-Artistică-Socială

— Inregistrată la Tribunalul Bala sub No. 7-1939 —

Cenzurat

Director: Prof. Dr. VIRGIL TEMPEANU

Redactor: Mihai D Havriș

FOLTICENI

„Jurnalul românesc“ de Hans Carossa.

(Dintr'o viitoare „Prefață“)

O carte minunată, scrisă la noi, în timpul războiului mondial, de medicul-poet Hans Carossa, a apărut în 1938 în editura Insel din Leipzig și a trecut aproape nebăgată în seamă în România, deși, prin valoarea ei de armonie umană, prin puterea de creație epică, prin aspectul lipsei de problematică; dar mai ales prin lipsa de poză, întrece tot ce s'a scris pînă azi despre război și îndreptățește caracterizarea juriului italian care i-a decernat premiul San-Remo: „chintesența vieții“.

Cartea ne privește de aproape, căci la tot pasul cititorul întâlnește numiri românești, întâlnește eroi anonimi români, pe care medicul-poet nu i-a privit cu ochi de dușman ci, cînd și cum a putut, a alinat suferința lor. Carossa e frate bun cu Axel Munthe, cellalt medic-poet care a scris o tot atît de minunată autobiografie, cu egală putere de exteriorizare și de plasticizare a personalității proprii, cu aceeași afirmare sănătoasă a umanității.

Pentru Carossa războiul însemnează împăcare cu profesiunea lui de medic. Ia parte la el fără patima luptătorului, fără să reflecteze tragicul adversității.

«Războiul îmi cerea numai slujbă, lăsîndu-mi în pace liniștea sufletească. Ca medic aveam privilegiul că nu trebuia să omor pe nimeni, cece se potrivea de minune cu sufletul meu. Așa mi-am ales ca patron pe acel țaran flamand, care, în lupta de la Waterloo, își ara liniștit ogorul între armatele cari se războiau.» (Pag. 125).

Iată-l descriind viziunea de neuitat a unui român rănit: «Din pădurea de de-asupra noastră coborî un om îmbrăcat cu manta lungă, verde, ținîndu-și cu mîinile amîndouă capul înfășurat ca un turban gros. Era un Român rănit, fără santinelă, lăsat în voia lui. Venea spre noi. Cînd se apropie, văzurăm compresele pătrunse de sînge; iar tifonul, dat la o parte, desvelea, pe jumătate, o rană deschisă. Ochiul drept îi era umflat și negru; stîngul, nevătămat, avea frumoasă culoare căprie.

Recunoscînd insignele de medici, se opri în fața mea și a lui R. și arătă tăcut cu degetul spre rană. Ne-am fe-

rit s'o sondăm și nici n'am îndepărtat bandajul, ci am pus peste el un altul gros și bine strîns; după care nefericitul porni pe drumu-i de pierzare cu pași șovăitori.» (Pag. 57).

Și în altă parte: «Un Român întins între doi bușteni de mesteacăn îmi sta în drum. L'am crezut mort și am vrut să trec peste el; dar auzii geamăt și mă simții apucat de manta cu slabă, dar perceptibilă putere întorcîndu-mă, zării fața lividă, cadaverică, a celui care să tot fi avut 30 de ani. Pleoapele îi erau aproape închise, colțurile gurii dure-ros crispate. Degetele-i țineau încă tare colțul mantalei mele. Prin învelitoarea cenușie, care-i acoperea pieptul, ieșea abur ușor R. o dădu la o parte și atunci văzurăm sub coastele desfăcute, plămîinii și inima care bătea slab. Niște iconițe de argint și alamă, pe cari le purta la gît, legate de-o panglică neagră, îi intraseră adînc în carne, unele tare îndoite. Îi acoperim. Omul deschide ochii pe jumătate, mișcă buzele. Ca să-i facem ceva, umplui siringa cu morfină și par'că așa ceva așteptase: dădu drumul mantalei și se silea să-mi îndrepte brațul. Gest greu de lămurit pentru un om mai mult mort de cît viu... După injecție își așază capul aproape mulțumit pe mesteacăn și închise ochii, în ai căror orbite adînci se și cuibăriră fu'gi mari de zăpadă...» (Pag. 90).

Iată icoane de adevăr neprefăcut, dat la iveală fără niciun patos. E cinste sufletească fără fraze, e delicateță fără slăbiciune feminină.

Medicul e așa de strîns legat de poet, în cît și ca poet vindecă răni sufletești, acolo unde medicul nu mai poate pe cele fizice, mai ales în țara inamică, după cum va vindeca și în propria-i țară, după înfrîngere.

Au scris atîția jurnale de război! În „Jurnal românesc“ se trezește deodată un scriitor la viața superioară a Artei, fără să caute nimic bolnăvicios, negativ, apăsător.

Bunătatea umană înobilează mizeria pe care o iluminează cu acea licărire liniștită de interiorizare, cu acea liniște clasică în mijlocul vijeliei morții. E în el ceva din țărănul bavarez, din care se trage, iubitor de viață; e putere primară, care n'are nimic din degenerescența poetică a marilor orașe și ale marilor curente poetice en vogue.

Peste opera lui poate sta, drept motto, propria-i cu-

getare: «Oamenii buni pot să rămână oriunde, fără teamă.» Poate zăbovi, deci, și la noi. Are, această operă scrisă în limba limpede ca paharul de cleștar, ceva din eroismul simplu al țăranului pomenit de el, al țăranului de la Waterloo, care, în mijlocul nimicirii și ruinii, își cultivă liniștit ogorul propriu sufletesc.

Și cu aceasta îi pregătește, în liniște, omenirii, viața viitorului.

VIRGIL TEMPEANU

C a r t e P o ș t a l ă

Aceleiași

Frumoasa mea, când dormi în așternut,
Pe puiul mic de pernă'ntrre dantele,
Îmi vine să m'aplec cu doruri grele
Căpșuna gurii mici să ți-o sărut.

Pari un copil din basm, un trandafir,
Impodobit cu borangic din soare
Cu plețe resfirate pe ninsoare,
Cu gene smulse dintr'un patrafir.

Crai Nou ai pus sub buze de aclaz
Și cum zimbești prin somn îmbujorată,
Cobor ușor pe perna fermecată
Și stau așa: obraz lângă obraz.

Soroca

D. IOV

Te-am visat ast'noapte...

Te-am visat ast'noapte, Tată...
 Se făcea că veneai lângă mine,
 nu cum ai veni dintr'o lume depărtată,
 ci parc'aș fi fost mereu lângă tine.....
 Mi-am gătit sufletul de sărbătoare
 cu ghiociei de vis și soare.
 Icoana ta, în pragul dimineții
 își picura argintul tinereții...
 Și amintirea ta era în mine
 atât de vie și de împlinită
 ca o cuminecătură mult dorită...
 Spre tine mâinele-am întins,
 dar visul nu se lasă prins ..
 Cu prima rază te-am pierdut
 după ce-atât de-aproape te-am avut!..
 Și am rămas săracă, cu primul gând
 ce a mijit din auroră
 și te-am pierdut iar rând pe rând
 în zori, în viață și în răsărit
 tocmai pentru că așa mult te-am iubit..
 S'a deschis o ușă... o poartă s'a închis..
 Sufletul a rămas în vis
 ca un căpitan singur la proră ..
 Atâția ani apasă grei
 pe groapa ta, pe umerii mei.
 Și-așa mi-a fost de dor de tine
 că s'a făcut un gol adânc în mine
 și m'a durut viața ca o rană..
 Am plâns ca un copil rămas fără mamă...
 Și-așa dor mi-a fost de tine
 că am simțit viața ca o povară,
 grea — din cale afară —
 pe care eu singură trebue s'o port
 de când tu ești mort...
 Mi-e dor de tine, tată
 și nu te mai văd niciodată ..
 Mi-e dor de mări îndepărtate,
 de corăbii ce n'au fost ancorate,
 mi-e dor de culmi aspre de stânci,
 de codri nepătrunși și ape adânci,
 de locuri pe unde n'am fost niciodată
 și aș vrea să merg cu tine, tată...
 Mi-e dor de anii pe care nu i-ai trăit
 și e așa mult decând ai murit!..
 Ție nu ți-e dor, oare, de mine?...
 Ajunge gândul meu până la tine?..
 Mi-e dor de tine, tată,
 cum nu mi-a fost niciodată.....

DOINA BUCUR

ION DRAGOSLAV

A mai trecut un an și revenim iarăși, pentru a douăsprezecea oară, să ne plecăm fruntea lângă mormîntul lui Ion Dragoslav, a cărui amintire, cu cît trec anii, devine tot mai luminoasă pentru noi. În aureola, în care i se îmbracă numele, strălucesc, ca nestematele într'o coroană, minunatele lui daruri sufletești, tot atît de vii pentru cei cari l-au cunoscut, ca și talentul lui de povestitor înăscut, pe care, ca puțini purtători ai condeiului, l-a lăsat să se desvolte în mod natural, ceace a dat și dă farmecul și puterea întregii lui opere. Așa cum i-a fost ființa spirituală, fără ascunzișuri întunecoase, fără tenebre periculoase pentru prietenii, pentru semenii,—simplă. ca orice creație aleasă a naturii,—așa i-a fost și scrisul, prin care s'a scurs însăși ființa lui în paginile pe care n'ar fi putut niciodată să le minjească, mințindu-se, căutînd să fie altceva decît cecece era în realitate. Ion Dragoslav, pentru cei cari l-au cunoscut și, prin opera lui, pentru toți cei cari-l vor cunoaște, rămîne exemplul cel mai viu al bunului simț, în care ființa lui îmbrăca orice act al vieții. În literatură, condus de același bun simț, el n'a dat din coate ca să-și facă loc și ca să cîștige favoruri și onoruri pe care nu le merita. A trăit modest și a suferit mult,—poate și pentru că viața sgomotoasă îl excludea ca pe un inadaptabil și a murit și mai modest, poate prea modest, în țara unde și morțile sunt atît de sgomotoase. Nici atunci, însă, pe chipul lui blînd, n'a apărut vreo cută a încruntării răsvrătitudinii, ci, din contra, chipul i s'a luminat, iertînd viața pentru că-i pusese jug prea greu în spate, pentru ființa lui firavă...

Opera literară a lui Ion Dragoslav, care numără mai bine de douăzeci de volume, i-a asi-

gurat un loc de cinste numelui în Istoria literaturii românești, pe care a îmbogățit-o prin scrisul lui, în care trăesc atâtea din basmele și imaginile satului românesc precum și sufletul unei lumi nefericite peste care, descriind-o, el a aruncat raza înțelegerii și bunătății fără margini a sufletului său.

Iată, precizate, în gânduri omagiale, limitele între cari a crescut imaginea lui Ion Dragoslav, pentru care revista „Inmuguriri” își spune, în fiecare an, în luna florilor, cuvântul de admirație și neuitare.

MIHAIL ȘERBAN

Destin

*Fugim cu viața'n orice noapte
Prin vadul tinereții coapte...
Și numai ne trezim ca mâne,
Că soarele se coace 'n grâne,
Că toamna și-a grăbit suișul
Și ne așteaptă secerișul.*

*Căci trupul nostru-i doar simbria,
Ca o înfașă veșnicia-o clipă,
Ș'o prefacă 'n pâne,
Pentru acel ce vor rămâne
Pe locurile noastre, — grâne.*

Tana-Mugurel

Primăvară.

*Am deschis fereastra și
Val a năvălit deodată,
Ca un răsărit de zi,
Soarele 'n odaia toată.*

*Florile își spală fața
Albe 'n baia de lumină,
Una grațios se 'nclină
Și-mi dă buna dimineața.*

*M'a cuprins un drag de lume
Ca și 'n visul meu dintâi:
Iar mi-i dor de ochii tăi
Jucăuși ca niște glume.*

*M'ași desprinde-acum din tină,
Din durere și din tof. —
Nu știu, parc'ași vrea să 'nnof
În azur și în lumină.*

*Zori de ziuă, slavă vouă:
Faceți-mi vieța astru,
Imbrăcați-mă 'n albastru,
Tăvăliți-mă în rouă!*

G. URSU

Din viața lui Neculai Beldiceanu

Neculai Beldiceanu s'a născut la 24 Octombrie 1844, în satul Preutești-Baia la moșia părintească, în casa veche ce mai dăinuie și azi lângă primăria comunei; unele informații, cum sunt acelea ale lui Grigore Buțureanu sau Vasile Ciurea arată ca an al nașterii poetului anul 1845; data precisă a lui Artur Gorovei, cunoscut și merit istoriograf al țărâului său, e cea adevărată.

Preutești e o așezare cu parfum mănăstiresc și îmbietoare priveliști, care se găsește la opt km. de Folticeni, pe țărâmul stâng al Somuzului mare. Satul e străbătut de pârâul Brana, un afluent al Șomuzului; pe mal se înalță schitul Adămoaia, datând din 1792, schitul alb din poezia lui Beldiceanu. Preutești sunt, după prof. V. Ciurea, întemeietorul muzeului Folticeniilor, o stațiune preistorică a ținutului Baia; primele cercetări și săpături le-a făcut însuși Beldiceanu, împreună cu tovarășul său Buțureanu. Poetul a cântat satul natal; arheologul a scormonit pământul lui; poezia și știința s'au înpletit în aceeași iubire și evlavie a ținutului natal.

În preajma schitului alb, se află mormântul părinților săi, proprietarii moșiei Preuteștilor până la 1847, după o notiță a poetului însuși. Tatăl său, tot Neculai, în 1849, după Artur Gorovei, a fost judecător la tribunalul din Folticeni. Deasemeni e pomenit de către Vasile Forescu într'o listă a persoanelor care se țineau de poruncile guvernului căimăcămiei, dirijate de vestitul Neculai Istrati, prodigiosul cărturar al vremii, proprietarul moșiei Rotopânești, șeful partidului antiunionist. Într'un studiu «Pe vremea dreptului canonic», Gorovei publică documente care răscolesc lucruri gingașe din viața intimă a soților Beldiceanu, părinții poetului arheolog,—documente găsite în arhiva Protopopiatului Județului Suceava, astazi Baia. Soții Beldiceanu trăiau rău. Încă din 1853 Căminarul Neculai Beldiceanu se plânge protopopiei ținutului său, că Elencu Popescu, sora soției sale, ar fi iscodit vorbe calomnioase împotriva lui; ancheta limpezește adevărul, dându-l Căminarului convenita satisfacție de nevinovăție.

După câteva luni, la 16 Noembrie 1853, Căminăreasa Elencu Beldiceanu adresează o întinsă scrisoare către Părintele Dumitrache Enășescu, protopopul, în care se plânge de cele ce îndură dela soțul ei, rugându-l să facă cercetare.

Căminăreasa își învinuște soțul că ar lipsi zilele întregi de-acasă, lăsând-o cu copiii și slugile fără de ajutor, silind-o să-și amanezeze din lucrurile scumpe, amenințând-o adesea, bruscând-o cu cruzime.

Scrisoarea neavând nici un efect, Căminăreasa face o jalbă oficială la 3 Ianuarie 1854, cu repetarea aceluiași învinuiri, adăugând mai

ales că soțul ei o defăimează „cu mârșave cuvinte” prin case străine, cum a fost în casa preotului Vasile Șoldănescu. Protopopul nefăcând cercetare nici după această plângere, Elena Beldiceanu se adresează Mitropolitului, care impune Protopopului obligația de-a face ancheta și de a-i raporta. Căminarul răspunde printr'o întâmpinare Protopopiei, adăugând în sprijinul său o mărturie a boierilor din Folticeni, printre care a Postelnicului Matei Gane, N. Boian, Costache Forăscu.

La 27 Martie 1854 Neculai Beldiceanu se mută la moșia sa Tonții; soția sa, nevoind să-l urmeze la țară, închiriază casă în Folticeni. Rezultatele cercetării părtinește pe Neculai Beldiceanu, dar urmarea lor nu se cunoaște. Se știe doar că, după dispărțire, Căminăreasa s'a măritat cu Stolnicul Hristodor Calistru. Aceste penibile documente ome-nești, pe care nu le-am înfățișat în mizeriile lor amănunte, ar lămuri oarecum izvorul din care a plecat sensibilitatea excesivă a poetului arheolog, a omului chinuit de realități și de fantome de-a-lungul unei sbuciumate vieți.

Mama lui Beldiceanu era prietenă cu mama lui Artur Gorovei, care ține minte casa în care a murit bătrâna, casă veche moldovenească, prefăcută astăzi într'o clădire cu pretenții moderne. Poetul și-a iubit mama cu deosebire; umbra ei mângâietoare apare-adeșea 'n întunecatele sale poezii, aplecându-se caldă asupra suferinții fără leac. Preuteștii natali și mama sunt teme de predilecție și singurele care-au dat prilej chinutului poet să scrie o poezie senină și fericită.

Neculai Beldiceanu a făcut liceul la Iași între 1855 și 1862-63, pe atunci nefiind la Folticeni nici un fel de școală secundară.

Cunoaștem un „atestatu”, datat din 20 Iunie 1870, al „Direcție liceului din Iași” cu No. 268, prin care se dovedește că „D-I Neculai Beldiceanu a absolvit anul școlar 1862-63 cursul de învățământ secundar în liceul din Iași după depunerea ultimului esamenu din obiectele clasei a VII-a [la care] a obținut următoarele note: Din philosophia 1) prima. Din limba Latină și Română 1) prima. Din Istoria și statistica e) Eminent. Din Phisică și Scin.-Naturale 1) prima. Matematica 1) prima. Limba Franceză e) Eminent. Geometria descriptivă 1) prima. Limba Elenă 1) prima. Limba italiană 1) prima. Limba Germană e) Eminent. Purtarea a avut conformă cu regulamentul”. Certificatul e semnat de directorul liceului, „Columbu” Grigore Buțureanu. în discursul ținut la mormântul prietenului său, făcându-i o scurtă biografie, spune că Beldiceanu, după absolvirea liceului național, a urmat la Universitatea din Iași.

Vasile Ciurea și Aurel Stino dau aceeași informație.

După Artur Gorovei, Beldiceanu n'a făcut studii universitare, dar

a fost un cetitor pătimaș, asimilându-și întinse cunoștinți în toate tărâmurile științei, specializându-se în istorie și arheologie 1). Era poate singurul om din județul Suceava, care cetea pe acea vreme 2). Artur Gorovei își aduce aminte de unele nopți cu lună când sta în balconul casei părintești din Folticeni de demult, iar Beldiceanu vorbea despre cer și stele, lucruri pe care mama lui le asculta cu interes, deși el nu putea pricepe nimic.

Beldiceanu a ocupat la început postul de subprefect al județului Suceava, a fost apoi polițaiu în Folticeni. Dar temperamentul său de cărturar nu se potrivea cu cariera administrativă. Prilejul de-a o părâsi vine curând. În 1870 se înființează la Folticeni gimnaziul debăieț i. Este propus Ministerului Școalelor ca profesor suplinitor pentru partea literară Neculai Beldiceanu, „al cărui atestat de studii liceale se înaintează în copie”. Ministerul răspunde cu telegrama Nr. 10581, că aprobă deschiderea cursurilor gimnaziului înființat, adăugând «că în cea ce privește numirea în calitate de profesor pentru partea literară a D-lui Beldiceanu se poate face în mod de suplinire până la 1 Sep. tembrerie anul viitor, când prin îngrijirea Dv. veți publica concurs”. Beldiceanu funcționează la gimnaziul din Folticeni între 1870 și 1874, la istorie și geografie, pe baza concursului, după ce predase și latină și româna, după tablourile de profesori din anuarul festiv din 1931. 3)

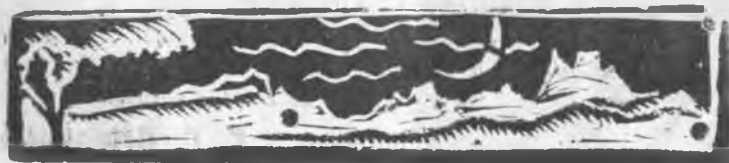
Firea lui deosebită, sensibilitatea excesivă, se manifestă de timpuriu. În prima-i tinerețe, e adânc tulburat de nenorocul unei iubiri nepotrivite. A iubit cu patimă, spune Artur Gorovei, pe cea mai frumoasă fată din Moldova, o fată cochetă și nestatornică. Când a trebuit să renunțe la iluziile lui, Beldiceanu a suferit fără de margini. După ani întregi era încă tulburat, când povestea amicului Gorovei, cu vocea mișcată de emoție, cum a luptat împotriva patimii sale. Stătea, în casa părinților dela Preutești, săptămâni întregi lungit pe-un pat, cu fața la perete, ziua cu ferestrele 'ntunecate de storuri groase, noaptea fără lumânare, Beldiceanu face parte din acea familie de suprasensibili, cari și-au găsit în Eminescu măsura ideală.

G. URSU

1) Folticeni,

2) Alte vremuri.

3) Anuarul festiv, cu ocazia serbării semicentenarului acestui gimnaziu

VEAC...

Pe blana asta de pământ rotundă,
Incinsă strâns de ape ca'n chimir,
—De Dunăre, de Nistru și de Tisa—
Noi am trăit veac după veac în șir.

De-acolo de pe vârfuri, din pădure,
Noi n'am pierdut nimic din'tinsul țării,
Și le spuneam isvoarelor înalte
Să ducă dorul șesului și zării:

De s'au iscat furtuni pe băragane
Și grindini s'au iscat ca să ne'nfrunte,
Noi ne-am aprins bârlogurile iară
Și ne-am retras cu turmele în munte.

Când se umplea din nou de pace valea,
Ca fagurele uriaș de miere,
Noi ne învinși, cu sarcina pe umăr,
Ieșeam din codri 'n soare și tăcere...

V. VOLBURĂ

Hai..!

*Din tâmpla seninului isvorăsc vîpăile
Și luna — un vers pe-o fâșie de cer —
Se urcă'n silabe de marmoră moartă,*

Scăldată'n eter.

*Se-aplecă să soarbă seninul un sol al Domniței,
Din margini de ape, de vrajă, de pară,
S'adune comorile-ascunse în cupe de zare,*

...Luceatăr de seară.

*Pe infinitul cerului pășește Miezul-Noptii,
— Un ultim poem, — spre cetățile sumbre,
Surăd depărtările'n mantii de neguri*

Și umbre.

*...Din spuză de stele ți-am prins diademă,
Cunună de visuri, am vrut să-ți închege
În svon furtunatec aceleași fârziuri,*

Speranțe pribege.

*Hai vino... vom răscoli iar singurătățile,
Ne-or întâlni la răspântii cărările
Și infinitul va fi mai aproape*

Și cerul și zărite...

C. C. Grigorescu

CĂSUȚĂ DIN HUREZ (VÂLCEA) — Desen de Florica Ionescu-Purșch (Doina Bucur)

Supliment artistic al revistei „Inmuguriri” Anul 6 No. 7-8

Monahală.

Se alungă coamele de munți ca niște călăreți aplecați pe gâtul cailor. Brazii — lumânări verzi — se pierd în norii cenușii. În zare, învolburările întunecoase clipeșc rar, în bataia vântului, lăsând să se vadă prin pleoape grele și negre, albastrul cerului nemărginit. Cararea se întinde întunecoasă, șerpuint printre triunchiuri bătrâne. Pe sub cetinele grele și moșorâte aleargă un copil. Veverițele spe-riate, sar de la copac la copac, adevărate flăcări.

Și fuge copilul cu părul în vânt, prin pădurea salbatică și fulgeră și trăsnește și tună cerul, mânia lui Dumnezeu. Plouă. Deodată pădurea își deschide brațele umezite de ploaie și apar printre fulgere, turlele Sfintei Mănăstiri.

Trecut-au anii. E primavară și totul s'a îmbrăcat în verde. Soarele sclipește vesel pe cer, mândru de fapta lui. Țopacii își tremură încet frunza în suflarea vântului. O mierlă își spune rugăciunea de dimineață. Chiriile stau pitite printre pomi. În jurul lor, straturi de flori și legume, înveselesc zidurile coșcovite de ploaie. Cea a părintelui Manoil e mai veselă, înconjurată toată de iederă. Chiria e strămtă și simplu mobilată. Prin ferestruică pătrunde puțină lumină. Candelă pâlpâie sub icoană. Părintele stă pe laviță cu mâinile sub cap și parcă visează. O rază jucăușă, s'a furișat din frunză'n frunză, a trecut printre zăbrele și s'a oprit drept pe fața lui. Se visează copil, fugind prin pădure, prin ploaie. Monahii l-au primit printre ei. Vede casa părintească Tatălui mereu ocupat. El acasă cu mama vitregă. Viața lui de copil chinuit, toată i s'a perindat prin fața ochilor.

Astăzi vestea i s'a dus departe. Vin țăranii din toate părțile să le cetească. Și fiecare pleacă acasă mulțumit. Ruga părintelui Manoil, e făcătoare de minuni.

Dar se aud zgomote la ușă. Ii sunt aduși bolnavi la cetire. Doi bătrâni paralizați, au venit la dânsul, după ce și-au cheltuit toată averea pe la doctori. O clipă monahul stă la îndoială. Bătrânii sunt părinții lui. Tatăl său e gârbovit de vremi, cu părul alb și pielea palidă. Se văd oasele

prin ea. Cât de frumos și de voinic era când am fugit, gândește părintele. Nu, nu pot să mă rog pentru ei. Am să le spun cine sunt. Mă voi răzbuna. Toate acestea i-au trecut prin minte în secundele cât a mers să ia ceaslovul. Nu, nu le voi ceti! S'a întors cu ură spre ei. Privirea i-a trecut pe deasupra icoanei și s'a oprit asupra părinților lui. Icoana îl atrăgea. S'a uitat la Maica Domnului. Candela ardea liniștită.

Mâna lui asculta de altcineva însă, căci luând patrafirul i l-a pus după gât. Fără să vrea a început să cetească. Rugăciunea l-a întărit, alungând ispita. Monahul Manoil se ruga fierbințe pentru ei. A terminat ruga. Bătrânii sunt duși. Sufletul curat al Sfinției Sale îi iertase. Pe drumul mănăstirii, căruța cu părinții lui se pierdea urmată de-o umbră de praf.

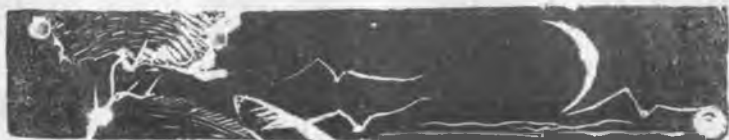
Bate toaca de vecernie. Călugării merg la slujbă. Într-ai bat clopotele mari Sunetele puternice sboară spre necunoscut. Bang! Bang! sună clopotele mari, bang! bang! răspund adâncimile pădurii. E schitul sfânt al naturii, cu pardoseală de cetină, cu strane de stânci și pustnici brazi seculari. Și clopotnița acestui schit-ecoul-răspunde fraților de la mănăstire, în fiecare seară.

Deodată clopotele mici încep să cânte un psalm. Pădurea ascultă cu evlavie. La isvor un cerb stă nemișcat. Veverițele și-au scos căpușorul, din scorburile unde dorm. Cerul e limpede.

În biserica luminată de plăpânde făclii, trec călugării ca niște umbre Sfinții par și mai palizi pe icoanele afumate. În fața Maicii Domnului, stă în genunchi părintele Manoil și se mai roagă încă pentru cei plecați. Și Sfânta Fecioară înduioșată, zâmbește blând, mângâindu-i fața cu privirea.

Glasul călugărilor se urcă în noapte spre Dumnezeu.

Bardeș C. Nicoară

Dumnezeu și Omul.

Doamne! dela începutul lumii ai ținut să mă faci om
 Când puteai să mă faci șarpe, cucuva, țigru, pom .
 Ori, pentru lucrat pământul, dintre toate, orice vită..
 Chiar și-o viperă, o Doamne, cu otrava ei cumplită..
 Câne dac'ași fi, s'ar spune că așa mi-a fost ursita..
 Lup, de mă făceai atuncea..., azi n'ai regreta atâta
 Cât regreti, că la zidirea lumii Tu, făcut'ai omul..
 Și, e drept, că ce insulte îți aduce oare pomul?
 Când cu fiecare mugur primavara-ți cântă slovă..
 Ce amărăciuni îți face vipera cu-a ei otravă?
 Cât te 'njură oare zilnic țigru și cu blândul miel?
 Boul, blândul bou, mă 'ntreb o, Doamne, când s'a arăta
 mișel?'

Ba, la crocodil văzut'ai semnele recunoștinții,
 Către paserile cari după-un prânz îi spală dinții..

Care dintre animale Raiul ți-a batjocorit?
 Mă 'ntreb, care dintre fiare, Fiul Ți-l'a răstignit?
 Vipera și Rinocerul? Tigru? Lupul? Râma? Șoimul?..
 Doamne, cât regreti c'atuncea ai zidit, la urmă, omul!..

Iată: un copil se joacă cu un cerc și albă minge .
 Când, de-odată 'n loc de zâmbet pe a lui buze — apare
 sânge!—

S'ar înfiora și-o fiară, de-ar fi-acolo ca să-l vadă —
 Cine, din aeroplane a lăsat, râzând, să cadă
 Peste-acel copil—un inger—bomba cea ucigătoare? ?
 Omul!.. ce la'i pus, Tu, rege peste necuvântătoare !..

Bine că Ți-ai întors fața dela toți și dela mine..
 Că sânt om, mă crede Doamne, mi-i atâta de rușine!..

NECULAI V. VARGANICI

EPIGRAMĂ...

Scrie mult, fără măsură
 zi și noapte el tot scrie
 În proză și 'n poezie
 dar pentru maculatură.

Accept ori când o provocare
 cu cine 'n scris se simte tare
 și mă pot bate ori când vrei
 cu gloanțe trase din... condei.

Și dacă totuși pân'la urmă
 Eu voi vedea că sunt bătut
 Dorul meu tot nu se curmă
 Și-oi învăța ce n'am știut..

Ion Șomuz

Folclor Cucule nu mai cânta...

Plânge inimioara'n mine
 Că bădișa nu mai vine ;
 Ardă-l focu pe badea
 Că mi-o jurat inima.
 Și nu-i zi și nu-i un ceas
 Să n'am lacrimi pe obraz ;
 Și nu-ı seară să'nsărez
 Să nu plâng, să nu oftez.

Rău mi-o cântat cucul az
 Tot a scârbă și necaz ;
 Rău mi-a cântat cucul mie
 Să lucru fără simbrie.
 Mi-o cântat în stâlp de poartă
 Să trăiesc tot supărafă
 Cucule, nu mai cânta
 Că și eu te-oi descânta,
 De fi-oi rupe aripa,
 Și n'ai mai putea sbura.

cules de Diaconescu V. Tudor

dela Vasilca Lucaciu
 BRĂDĂȚEL-BAIA

CUCULE

Cucule, străinule
 Cucule. hainule,
 Spune-mi ce ț-am făcut eu
 Ca să-mi cânți mereu a rău?
 Și-mi mai cântă și 'n cea dreaptă
 Să știu se soartă m-așteaptă.
 Și-mi mai zi și 'n fața mea,
 Să văd ce parte-oiu avea.—

Tot în stânga și în spate,
 Să fiu de mândra departe,
 Ci mai schimbă-ți cântecul,
 Bață-l întunericul.
 — „Inșă tu nu blăstăma
 Că nu știi de soarta ta.
 Vină 'n poala codrului,
 Să'ți spun taina dorului.

Treci prin codri, treci prin lunci,
 Și ț-oiu spune de ochi dulci.
 Treci prin apă, treci prin foc
 Și ț-oiu spune de noroc”.

V. I. VASILIU

BLESTEMUL IUBITEI

Frunză verbe iarbă grasă,
 Cel ce iubește și lasă
 Blestemat să n'aibă casă
 Dar nici casă
 Dar nici masă,
 Dar nici nevestă frumoasă
 Aibă pasul racului,
 Și fuga gândacului
 Și hodina vântului
 Pe fața pământului.

Auzită de la Gheorghe Melinte de 65 ani din Dolheștii-Mici Jud.
 Baia de POLEAC GR. VASILE elev

G. Ursu. Istoria literară a Bârladului

Târzielnicele, dar sincerele noastre aprecieri în scris, căci, dealtfel sentimentul nostru de admirație pentru activitatea publicistică și culturală ce-o desfășoară d-l G. URSU la Bârlad și de curând la Folticeni blândului și neuitatului I. Dragoslav, este mult mai vechiu, vor avea credem, asentimentul tot atât de sincer din partea celor ce-l respectă pe autor

D-l G. URSU, profesor de limba Română la liceul «Nicu Gane» din Folticeni, pe lângă talentul său poetic și adâncimea plină de măiestrie a cercetătorului literar, mai este și o fire simpatică, prin felul său de-a fi sincer, prietenos și mai presus de toate visător...

Meditativ, plin de resurse poetice și încadrat în atmosfera de bună-tate, de voie bună, ce-o împărtășie cu suavitățile gândului și râsului moldovean, prietenia d-sale este balsam sufletesc.

Cunoaștem activitatea d-sale din prietenia ce i-au arătat atâtea talente literare de marcă — de talia celor strănși în jurul poetului G. Tutoveanu, conducătorul spiritual al revistei Bârlădene «Făt-Frumos», «Scrisul Nostru» — prin majoritatea publicațiilor literare de autoritate și prietenia d-sale nu ne poate decât bucura și folosi.

Citești această «Istorie literară a Bârladului», cu duioase evocări și izbucniri de destăinuire ale manifestărilor literare din jurul și dela revistele „Făt Frumos”, „Freamătul” și „Florile Dalbe”, și te cuprinde mai mult curiozitatea acea literară de-a adânci citirea și chiar cercetarea, condus de autor în viața celor trei reviste cari dăruiau cititorilor din luminoasa viață spirituală a atâtor idealști și buni români.

Zic, izbucniri de destăinuire, fiindcă d-l Ursu suferă cu intensitate prin destăinuirea atâtor nedreptăți și neadevăruri cronice întepetări pornite din partea tocmai a acelor, ce reacționau la moment când li se adresa așa ceva, plus că aveau calități din cele mai remarcabile.

Este sincer; are un cult pentru adevăr și iubește imparțialitatea — față atâtea calități alese, cari au dat cercetărilor d-sale în câmpul de activitate a literaturii Bârladului, autoritatea cuvântului scris cu competență și din dragoste de trecut. Cu atât mai mult cu cât este și bârlădean.

«Scrierea acestei cărți—spune d-l Ursu—am simțit-o ca o datorie dela care n'am putut să mă abat și care m'a chinuit multă vreme, o datorie față de orașul meu natal, așa de oropsit de câțva timp, peste bolovanii căruia s'a abătut totuși o spiritualitate. O datorie „impersonală apoi față de un oraș, cari alături de puține alte orașe ale țării, a trăit, în perioada de închegare a statului român modern, o viață sufletească deosebită».

Da, contribuția literară, națională a Bârladului e de necontestat, cu

atât mai mult, cu cât ne stau mărturie atâtea reviste, cari, numai ele pot oglindi freamătul de suflete, orizontul ideației cu aderența lui cu cel al unei națiuni, căci este un lucru sigur: o literatură bună — literatura și naționalismul cel adevărat — cu atmosfera de catedră a românismului celor ce alimentau flacăra creației autentice și fără acel balast al influențelor din afară, dela aceste tribune românești, ca: Făt-Frumos, Freamătul, Scrisul nostru, etc. se servea generațiilor de dinainte, din timpul și chiar celor de după războiul mondial.

Mișcarea revuistică a fost înțeleasă și sprijinită în alte părți și rodul cules, este cel al Bârladului cât și acelor ce se aseamănă lui

La noi, la Folticenii care au dat ca și Bârladul, talente mari — un Sadoveanu, N. Gane, Beldiceanu, Dragoslav, E. Lovinescu, A. Gorovei Profririța Sadoveanu, și Mihail Șerban — nu s'a putut recunoaște importanța capitală a revuisticii și s'au ignorat toate manifestările de acest gen. O dovadă, este rev. «Inmuguriri», care apare cu greu, dar o fițiucă care devenise mai mult un buletin al extractelor de vânzare cât și al informațiilor sterpe și fără de folos, își avea sprijinitorii chiar printre oficiali (?!).

De remarcat este că «Șezătoarea», revista de folclor a d-lui A. Gorovei, a avut zile bune, dar nu datorită folticinenilor, ci tot celor de pe alte meleaguri.

Iată de ce un oraș ca Bârladul își are contribuția sa, care e în activitatea revuistică, ce a mers la pas cu cea de creație a talentelor literare.

Și dacă luăm în considerație sinceritatea și autenticitatea cercetărilor d-lui G. Ursu — cercetări ce fac obiectul unui studiu mai întins: «Istoria literară a Bârladului» — vom vedea și recunoaște aportul de importanță a lucrării d-sale, ca o contribuție la «Istoria literaturii românești» ce se va scrie

Munca și sistemul de studiu al apreciatului Prof. G. Ursu, distins și cu încununarea talentului său poetic ar fi de dorit să fie urmat și de ceilalți mânători ai condeiului, cunoscând că numai astfel vom ajunge a pri-lejui vieții literelor românești, un moment istoric: întocmirea unei istorii a literaturii românești.

S'au scris multe istorii ale literaturii românești, dar încă nu... cea care este de mult așteptată...

Marin Dumbravă

Petru Stati : Poteci Albastre.

D. Petru Stati e un harnic cercetător al istoriei literare și un original esseist. Volumul de însemnări «Poteci albastre» cuprinde două capitole: I Fenomenul Eminescian și II La răscruce de veac. Deși temele tratate sunt în general cunoscute — totuși ele au mult inedit și originalitate.

În capitolul II sunt tratate probleme ca: *Arta ca factor de cultură* și caracterul ei național, *Realitatea în opera de artă* — ținând seama de părerile „științifice” ale naturaliștilor dar și de ale artei al cărui scop este nu adevărul ci producerea emoției artistice — sau *Tradițiile și Solidaritate* cei doi factori sociali ai unei culturi.

Despre Eminescu, oricât s'ar scrie, el rămâne acelaș «subiect etern» al literaturii românești.

În *Premergătorii lui Eminescu*, sunt studiate cu multă fineță „isvoarele autochtone ale creației eminesciene”, aruncându-se punți, între opera genialului poet și trecutul nostru literar, cunoscut și cântat de M. Eminescu. Dintre premergători, accentuiază asupra lui Sihleanu și Alecsandri.

Iată ce spune: „Dintre predecesorii lui Eminescu, Sihleanu pare cel mai vechi scriitor care să fi exercitat o *influență sensibilă* asupra poetului. Ideia morții sau a iubirii la Sihleanu: / „Iubirea pentru mine e numai durere/Un șir de suferințe, un lanț de pătimire /sau/ „Și-mi place-a mea durere și neagra mea mahnire/lubesc a mele chinuri și voi a suferi”. Sihleanu (la Sofia)—desigur l-a atras pe Eminescu. ridicând-o apoi, prin puterea geniului său, spre culmele amețitoare ale artei.

V. Alecsandri, regele poeziei, deși cu afinități psihice diferite, a pregătit orizonturi noi, poeziei eminesciene. „În armonia versurilor, în exprimare, în cultul pentru formă, în mijloace stilistice,” Alecsandri a fost dascălul unui discipul care odată e-a sortit să-l depășească nu în fecunditatea operelor, ci în profunditate și strălucire. Pentru o mai bună verificare, reminescentele alecsandriane ne sunt prezentate prin metoda paralelismului: așa, strofe din „Sora și hoțul” cu „Floarea albastră” sau unele din „Pescarul Bosforului” cu fragmente din „Luceafărul”.

Despre aceste „reminescente” autorul scrie cu drept cuvânt: „Pentru marii creatori, reminescentele devin forțe de sprijin ce dau realizării genialității tăria de bronz a trecutului, căci în lupta împotriva învăluirii timpului trebuie să te aliezi cu cei ce l-au învins și-l mai pot învinge”.

*

Poezia filosofică a lui Eminescu are 2 etape: una până la 1879-80, când ea izbucnește tumultuos, rupând orice zăgazuri, pentru ca în a

doua, dela 1880 încolo să se desăvârșească, nu poezia în sine ci substratul filosofic.

Cercetând cronologic faptele, rezultă că în prima epocă, poetul, revoltat de taina chinuitoare a morții, se ridică împotriva acestui necunoscut, căutînd să-i descopere supremul adevăr: «De ce-ai murit, înger cu fața ta pală?"/ „Au moartea ta înger de ce fu să fie./ „Au e sens în lume". (Mortua est). sau: „Și când mori să vezi că'n lume veșuit-ai în zadar./ O astfel de moarte-i iadull (Inger și Demon).

De la această primă atitudine, poetul trece printr'o firească evoluție spre desăvârșirea concepției eminesciene...și tocmai aici, la această trecere între cele două fundamentale atitudini intervine D. P. Stati:

«Din evoluția concepției poetice se desprind la Eminescu patru moduri de a privi moartea» Acestea patru moduri sunt: revolta împotriva morții, împăcare, resemnarea și binecuvîntarea ei.

Până la: «Moartea vindec, orice rană/Dănd la patime repaos»/ [Foaie veștedă], trecerea o fac: Împărat și Proletar, Rugăciunea unui Dac și Scrisoarea I care cuprînd deopotrivă: r e v o l t ă, resemnare și nepăsare:/Ce-o să-i pese soartei oarbe ce vor ei s'au ce gîndesc?../Și pe tot ce'n astă lume sunt supuși puterii sorții/De-o potrivă-i stăpânește raza ta și geniul morții"/ [Scrisoarea I].

Oda în metru antic, e revizuirea acestui trecut: la început poetul nu concepea că poate să moară și acum — 1884 — a învățat aceasta cu ajutorul suferinții:

„Nu credeam să'nvăț a muri vr'odată (Odă). Această de a doua latură a poeziei eminesciene în comparație cu prima — datorită vitalității tinereții poetului și influenței romantismului german — e faza de cristalizare a concepției personale.

„Se pare însă că Eminescu, a fost desamăgit și de această formulă „stingere eternă"—Nirvana — a unei speculațiuni abstracte «combinate măiestrită a unor lucruri neexistente».

Eruditul critic G. Călinescu spune despre psihicul eminescian: «Eminescu e stăpînit de imaginea fundamentală a nașterii, de simțul cosmogonic, trăit ca geneză sau ca extincție și simbolizat mai ales în elementul neptunic.

Dar recunoaște că chiar «ascensiunea în lună e o întoarcere într'un loc original, că luna eminesciană nu e un paradis de fericire abstractă ci un Eden, adică *Natura primară nealterată*».

A avut dreptate D. Stati: «Inconsecvența e o condiție a poeziei» căci observăm că geniul nemuritor și rece la fel ca și ciobanul din Miorița, cu aceeași seninătate, cere, ca ultim dor, *întoarcerea în mijlocul naturii*, în sânul pămîntului *realitate specific românească*.

În *Elementele eroticele eminesciene*, se pune o întrebare: „a fost Eminescu împotriva iubirii terestre?”.

Despre aceeași problemă, G. Călinescu scrie: „Lipsește din opera lui Eminescu spiritualitatea propriu zisă, adică simbolizarea în femeie și ideea de mântuire, iar nota stăpânitoare e *sensualitatea*” Prin această «reabilitare» oare criticul dela Iași n'a căzut în tendință?!

Titu Maiorescu scrie: „ca și Leopardi în *Aspazia*, el nu vedea în femeia iubită decât copia imperfectă a unui prototip nerealizabil. Îi iubia întâmplătoarea copie sau îl părăsea, tot copie rămânea și el cu melancolie impersonală își căuta refugiul într-o lume mai potrivită cu el, în lumea *cugetării și a poeziei*”.

În realitate, iubirea eminesciană ori cât de „terestră” ar fi, nu numai că este morală ci chiar spirituală, prin nevinovăția și profundețea sentimentelor ei.

MIHAI I. SPIRIDON

Recenzii

CŢNVOBIRI LITERARE No. 5, Mai 1940, prezintă ca de obicei un număr bogat mai ales în poezii. Cercetând toate numerile din anul acesta, ale revistei, ajungem la convingerea: acordă un deosebit interes poezilor. Remarcăm: articolul D-lui I. Petrovici: «Felix Ravaisson» și al d-lor Em. Constantinescu și D. Paulian «Studiul literar al unei obsesiuni: Pădurea Spânzuraților de Liviu Rebreanu».

REVISTA FUNDAȚIILOR REGALE No. 5, Mai 1940. Regăsim pe d-l Tudor Vianu semnând articolul „Prezentul Etern”. Cunoașterea tehnicii narațiunii, prezintă un viu interes. Contribuțiunea d-lui Tudor Vianu este bine venită pentru cititorii revistei. În No. 5 întâlnim numele d-lui Iorgu Iordan, semnând articolul «Limba lui Eminescu». D-l Prof. Iorgu Iordan atrage atenția prin articolul acesta, cu atât mai mult cu cât toți recunoaștem valoarea „Gramaticii limbii române”.

Mai întâlnim numele cunoscute ale d-lor G. Călinescu, Perpessicius, Vladimir Șteineu și alții.

GÂNDIREA No. 4 Aprilie 1940 sorbează pe d-l Nichifor Crainic la 50 de ani. După curentul sămănătorist al d-lui Iorga, Gândirea este pentru zilele noastre un curent nou, care se deosebește de toate celelalte curente de până acum. D-l Nichifor Crainic a îndreptat mișcarea spre etnicitate, autohtonism și ortodoxism. Gândirismul este curentul cel mai potrivit timpurilor de azi, pentru că se bazează pe legătura indistructibilă dintre românism și credință.

BARDEȘ C. NICOARĂ

AFIRMAREA Anul No. — revistă literară socială, sprijinită de «Astra», despărțământul Satu-Mare, apare lunar, redactată cu talent și entuziasm românesc de d-nii Const. Gh. Popescu și Octavian Ruleanu cari, împreună cu distinși colaboratori ce fac prin articolele lor, revista interesantă din toate punctele de vedere, merită toate laudele.

Nici nu se poate o mai bună manifestare culturală românească la granița de Vest. Abonament: 150 anual.

SOLIDARITATEA ziar pentru afirmare românească condus cu energie și talent românesc de către d-l Ion Cleja. Apare săptămânal. Munca d-sale depusă în ogorul românismului, este înțeleasă și sprijinită. Merită, împreună cu distincții săi colaboratori, laudele cele mai bune.

AVĂNTUL—organ independent de cultură și informații din Valea Jiului, condusă cu vrednicie românească de Vasile Taloescu, apare săptămânal la Petroșani str. Principele Carol 5 — abonamentul 150 anual. Pentru țărani și muncitori 100 lei.

Aceleași sincere aprecieri și recomandare.

VIATA ADEVĂRATĂ—organ cultural al preoților din Jud. Tulcea. Este o revistă bună, îndrumătoare, a credinței, care este susținută de condeie încercate. Articole semnate de Econ. C. Cronț, Econ. Dr. I. C. Beldi, Pr. Mih. V. Blanaru etc, fac revista interesantă. O recomandăm cu căldură.

RENAȘTEREA, revistă de cultură creștină, apare la Craiova.

Revistă bogată în fond și formă, susținută de condee mult pricepute, și cu interes pentru Biserică și cler.

CREDINȚA ORTODOXĂ, o revistă bună pentru tot creștinul apare la Cernăuși, condusă de vajnicul misionar ortodox Pr. Dr. Toma Gherasimescu, autor a mai multor lucrări de mare interes pentru Biserică și cler.

ARMA CUVĂNTULUI, organ al Episcopiei Militare dela Alba Iulia, dovedește alături de tipărirea atâtor broșuri, cărți de ritual și calendare, că tânărul și energicul Episcop al oștirii, Dr. P. Cioproan,—cunoscut și iubit de credincioșii jud. Baia încă de când era la M-stirea Slatina—este un harnic și bun chivernisitor Vlădică. Se străduiește cu atâta dragoste pentru tineretul și credincioșii români purtând un tot mai mare interes pentru sufletul armatei.

Este ajutat în misiunea aceasta grea de colaboratori sinceri și tot atât de energici și plini de entuziasm.

Găsim în preajma I. P. S. S. și pe arhim. Valerie Nicolăiasa, cunoscut nouă încă din timpurile când depunea toată dragostea și priceperea în îndeplinirea îndatoririlor ce i le încumba misiunea de conducător al Tipografiei M-rei Neamț și apoi cea de stareț al M-rei Slatina din jud. Baia

Gândul nostru cel mai bun și smerit de creștin pentru tapetele lor alese.

INFORMAȚII

Marele scriitor german, laureat al premiului San-Remo, a autorizat pe d. Prof. V. Tempeanu printr'o scrisoare, să-i traducă opera capitală „Rumänisches Tagebuch” [Jurnal românesc] despre care D-sa scrie în acest număr.

STRAJA MOLDOVEI. Anul III No. 31 București, propune înființarea a unei grupări a inv. scriitori. Această inițiativă e susținută prin pana d-lor V. Copilu Cheatră, Cicerone Mucenic etc. Remarcăm articolul d-lui Aurel G. Stino. „Luminițe pentru cântărețul uitat” o duioasă evocare a nefericitului visător I. Dragoslav.

Mai semnează: Mircea Ispir, Dr. Vrânceanu, B. Iordan, Ilie Anesiea Mihai I. Spiridon, etc. Tânărul poet Mihai I. Spiridon în „Denie” pe margini de evocări, ne descoperă calități literare, care statornicite vor da la iveală lucrări importante.

ORIZONT Anul I No. 9 Cernăuți. Este o revistă bună, apare lunar sub conducerea d-lui Octav Rusu.

Colaborări distinse, prin care remarcăm și poezia tânărului nostru colaborator Mihai Spiridon.

Semnează poezia «Ămurg» în care, versul în libertatea unui gând frumos, capătă nuanțe noi, cari te cuprind în vraja lor senină.

În curând revista împlinește un an de apariție.

CUGEI CLAR Anul IV No. 45, revistă de direcție literară, artistică, culturală, menține făclia semănătorismului predicat de multitate raul N. Iorga. Remarcăm colaborarea părintelui D. Furtună a d-nei Elena Farago și d-lui G. Ursu.

ORIZONTURI Anul II No. 12 Galați. Reținem colaborarea distinsului cărturar d-l Artur Gorovei; „Un uricar din zilele noastre” și sonetul d-lui G. Tutoveanu.

D. G. Ursu cu aceiași neostoită pasiune desvăluie pagini din istoria spirituală a Bârladului în «Revista Bârlădeană «Florile Dalbe», Tălmăcirile d-lui A. G. Stino, din poezia Japoneză sunt pline de gingășie.

IZVORAȘUL a intrat în XX an de activitate. Pe tărâmul folkloristic oblatuit cândva de bătrâna Șezătoare — strădania părintelui Gh. N. Dumitrescu — Bistrița, trebuie cinstită după merit.

PĂSTORUL TUFOVEI Anul III No. 4. Din cetatea culturală a Bârladului această prețioasă solie, aduce mireșme duhovnicești cetitorilor ei, doritori de pace și viață spirituală creștină.

Colaborează părintele Corneliu Grumăzescu: Ortodoxic și Protestantism, d. Gh. Vrabie: Poezia religioasă la V. Voiculescu, Pr. D. Furtună etc.

În Biblioteca Revistei ideei, diriguată de P. Mușoiu, au apărut următoarele importante lucrări:

ARTA TĂCERII de B. BLANCHARD.

WALDEN sau VIEAȚA 'N PĂDURE de HENRY DAVID THOREAU. Aceste lucrări sunt traduse în românește de P. Mușoiu. Comenzile se pot adresa P. Mușoiu str. Popa Soare 69 București IV.

M. H. Delabaia

După „Amintiri dintr'o călătorie în Grecia“, apărută anul trecut, colaboratorul nostru, d-l George Cozma Diaconu, ne dă o nouă lucrare: «Cooperatie și Cooperatori», rod a celor 40 de ani de muncă în ogorul Cooperatiei românești.

Ici, colo, exemple de cooperatie, portrete de cooperatori și printre ele, aruncate cu competență și dintr'o dragoste de cuvântul bun, spus răsplatit maxime, cari fac ca lucrarea să fie instructivă și cu plăcere citită.

MONOGRAFIA ORAȘULUI FOLTICENI ȘI A SATULUI BAIĂ este o nouă contribuție — la cunoașterea plaiurilor noastre, cu un trecut bogat în fapte mari, ocărmit de duhul unei spiritualități moldave.

D-l V. Costăchescu autorul acestei monografii scrie între altele:

„Ca unul care sunt originar din Folticeni, am stăruiț un șir îndelung de ani și am adunat date sigure, asupra istoriei orașului: din spusa bătrânilor, din arhive, cărți, reviste, inscripții“...

Truda p-ntru frumos a d-lui Costăchescu merită recunoștință.

In numărul viitor, vom publica un fragment dintr'un nou roman, în curs de apariție al scriitorului folticenean, Mihail Șerban, colaboratorul nostru.

Clișeul de pe copertă este după o pictură a d-lui Schweitzer-Cumpănă—colaboratorul nostru artistic.

Prețul abonamentului la revista „Inmuguriri“ pe un an 80 lei. Pe jumătate an 50 lei.

Redacția și Administrația Revistei «Inmuguriri»

Strada Ion Creangă 35 — Folticeni

D. ....

Strada .....

Comuna .....

Județul .....